

De vaart

De vaart

Marcel van Hemert

Schrijver: Marcel van Hemert
ISBN: 9789464653533
Uitgever: Brave New Books
© Marcel van Hemert, 2022.

I

Het was zonneklaar dat de lente in alle hevigheid was losgebarsten. Het eerste zweet van het seizoen plakte aan de rug van zijn T-shirt, dat al even vies plakkerig tegen de zonverwarmde autostoel drukte – een kuipachtige stoel waarvan de verwarming per ongeluk ook nog eens aan stond.

In het achteruitkijkspiegeltje zag hij nog net hoe de blonde vrouw met haar omafiets ongewild, in een bijna perfecte salto mortale, omver zwiepte en met een sierlijk boogje voorover in de vaart dook. Vol over haar stuur, alsof ze erop getraind was vaker zo'n dodelijke duik te wagen over een fietsstuur.

Verbeten trapte hij nog verder het gaspedaal in, waardoor de turbo angstaanjagend loeide. In het drukke verkeer lette niemand op zijn steeds sneller optrekkende auto. Zijn geweten speelde niet op en hij maakte geen aanstalten om te stoppen.

Vanaf de chauffeursstoel draaide hij zich in een flits pijlsnel om, focuste zo kort mogelijk naar achteren en zag dat het goed was. Met een nog draaiend voorwiel spartelde de fiets hangend op de waterkant. Van de blonde vrouw geen enkel spoor meer: zou ze verdronken zijn? Dat kon haast niet anders.

Hij schakelde een versnelling terug en sloeg nagenoeg haaks met piepende banden de brug over. Met aan-en-uit flitsende koplampen en blauwe zwaailampen kwam hem een politieauto tegemoet. Vlak daarachter racete een tweede, ook met zintuigprikkelende licht- en geluidssignalen.

Hij wilde zich niet langer druk maken en waande zich veilig.

De voorzomerpret stond op het punt te beginnen. Jammer van die blondine, althans als hij er klakkeloos van uit ging dat ze daadwerkelijk

verdronken was. De kans daarop was niet ondenkbeeldig, bedacht hij zich met een kloppend hart in de keel.

De herinnering aan wat hij in zijn spiegeltje had gezien zou voor altijd blijven. Voor de rest deed het hem hoegenaamd niks. Geen wroeging, geen spijt.

Wat hij had gedaan, ging van een leien dakje. Misschien waren de naweën pijnlijk, maar dat zou alleen later blijken áls dat al zo was. Goddomme... waarom fietste die vrouw juist dáár, op de verkeerde plaats en tijd?

Hij was opgehouden het iedereen naar de zin te maken. Dat leidde alleen maar tot falen. Hij liet niet over zich lopen, ook al bewaarde je met zo'n actie als deze vast niet de lieve vrede.

Een eindje verderop leek het alsnog mis te gaan. Op de weg voor hem bevond zich een fuik, inderhaast gecreëerd door rood-witte pilonnen, bemand met druk gesticulerende politieagenten. Even voelde hij zich de voortvluchtige 'crimineel' die hij daadwerkelijk was. Snel herpakte hij zich en reed kalm, alsof er niets aan de hand was, de steeds smaller wordende fuik in. Een klein visje gevangen in de bek van een haai.

Op de rijdersstoel van zijn Porsche Macan S lagen een aangebroken pakje Marlboro en een Nassaublauwe wegwerpaansteker met het logootje van een bekende discotheek.

Bijna treiterend langzaam zakte het portierraampje elektronisch naar beneden, opdat de vrouwelijke agent hem vriendelijk maar doordringend kon aankijken. Of hij gedronken had? Cola zonder prik, zoals altijd als hij geduursport had. Ruim een halve marathon had hij op de mountainbike afgelegd. Dat was een betere manier om van het leven te genieten dan achter het stuur van zijn Porsche.